

Stykke af § 11 omhandler kun de nye Instituter; det kan kun komme til Anvendelse paa Instituter, som fremtidig oprettes, og som paa eengang skulle være Sparekasser og Banker, og det andet Stykke angaar alle nuværende Instituter. Naar der kun er Tale om fremtidige Instituter, vil Ordet „opnaa“ være tilstrækkeligt til at affjære dem fra disse Begunstigelser. Naar der kun er Tale om fremtidige Instituter, og det saa bestemmes, at disse ikke kunne opnaa disse Begunstigelser, saa vil der i Virkeligheden ikke være noget Institut, som har disse Begunstigelser, undtagen de bestaaende, der jo skulle være undtagne fra den Regel og have Ret til at have disse Begunstigelser; altsaa jeg tror ikke, at denne Tilføielse „eller bevare“ — uagtet jeg er enig med Tanken i Forslaget — er enten nødvendig for at udtrykke den eller i og for sig af formelle Grunde vel kan tilføies paa det Sted, hvor det ærede Medlem ønsker det. Jeg antager, at, naar det ærede Medlem opnaar en Udtalelse her under Forhandlingerne af, at det, som det ærede Medlem har ønsket at udtrykke, virkelig er Udvalgets Mening, og navnlig hvis den høitærede Minister ogsaa kunde tiltræde, at Meningen er den, at disse Blandingsinstituter, forsaavidt der er Tale om fremtidige Instituter af den Bestaaffenhed, ikke skulle kunne opnaa eller have disse Begunstigelser, maa det ærede Medlem da kunne være tilfreds. — Der er saa af Udvalgets Mindretal under Nr. 41 stillet en Ændring, som gaar ud paa helt at slette § 11, helt at slette denne Bestemmelse om de nuværende Blandingsinstituter mod saa at paalægge Ministeren inden 2 Aar at fremkomme med Forslag om Banker. Jeg tror imidlertid ikke, at dette lader sig gjøre. Vi kunne ikke vel undvære § 11. En Bestemmelse om disse Instituter maa vi virkelig have, ellers veed man jo ikke, hvad der skal gjælde om dem. Jeg veed heller ikke, hvad Ministeren skal gjøre ved dem, hvis § 11 udgaar. Som Sparekasser kunne de ikke behandles, de ville i Virkeligheden være uden nogen Regel, hvis § 11 udgaar. At lade dem staa hen, om det kun er i to Aar, anser jeg for meget lidet hensigtsmæssigt, selv om der, hvis denne Bestemmelse vedtoges, var nogen Udsigt til eller Sikkerhed for — hvad der i Virkeligheden ikke er —, at vi om to Aar faae en Banklov. — Endelig har samme Mindretal under Nr. 43 stillet et Forslag, der gaar ud paa, at

denne Lov om fem Aar skal undergives en Revision. Det er en Bestemmelse, som jeg vil tillade mig at fraraade. Jeg tror, at de Revisionsbestemmelser, vi have i forskellige Love, ere af den Bestaaffenhed, at dette Thing ikke har nogen særlig Grund til at glæde sig derover. Den Fornøielse, vi have haft af dem, er meget ringe; jeg tror ikke, at der er nogen Opfordring til at føre det videre i andre nye Love. Jeg tror, vi vare bedre tjente med at faae disse Revisionsbestemmelser rensede ud, hvor vi havde dem. — Med Hensyn til Ændringsforslag, som ere stillede af to Antal Medlemmer udenfor Udvalget, kan jeg fatte mig meget kort. Det ene Antal har stillet en hel Række Forslag, men de gaa i Virkeligheden ud paa Et og det Samme og ere kun Konsekvenser af dette, nemlig at affkaffe Sparekassesepektøren, det vil sige, de gaa ud paa at fjerne dette Navn, medens de overlade til Ministeren at ansætte en Sparekassesepektør, saaledes som han vil. Dette er et Spørgsmaal, som vi behandlede nogenlunde udførligt ved anden Behandling; jeg tror ikke, at det vil føre til noget Videre at gjentage denne Behandling nu. Med Hensyn til Redaktionen af Forslaget er der adskillige Indvendinger, som der ikke var ved 2den Behandling. Der foreslaas f. Ex. her, at der bevilges 8,000 Kr. til Udgifter til Reiser, Medhjælp o. desl. Det er jo imidlertid ganske klart, at vi ikke her i en Sparekasselov kunne bevilge Noget; Bevillinger gives paa Finantsloven og Tillægsbevillingsloven, men man kan ikke bevilge paa en almindelig Lov. Naar det i Slutningen hedder, at disse 8,000 Kroner skulle opføres paa de aarlige Finantslove, er dette en Bestemmelse, som muligvis kan være vel ment, men ligeoverfor Grundlovens almindelige Regel om, at alle Udgifter skulle opføres paa Finantsloven, saa ser jeg ikke, at denne Bestemmelse er paatrængende nødvendig her. Forresten skal jeg til dette Forslag sige, at det jo i og for sig ikke synes at være meget uwilligt stemt overfor den høitærede Minister, idet det jo nemlig gaar ud paa at betro Ministeren 8,000 Kr. uden nogenformelt Indskrænkning, altsaa til Anvendelse efter hans eget Skøn. Udvalget har ikke ment at burde gaa saa vidt, men har anset det for rigtigere at give nærmere Bestemmelser om, hvad disse Penge skulle bruges til. Forresten er jo den høitærede Ministers Stilling til denne Sag en saadan, at der heller